

[Ib Christensen]

blemet uundgåeligt af hensyn til betalingsbalancen en stramning af den økonomiske politik, som formentlig kombineret med overenskomstløsningen vil medføre en væsentlig stigning i arbejdsløsheden.

Det er fire gode grunde til at stemme imod dette, og derfor gør vi det altså, og vi gør det så meget mere med god samvittighed, som vi kan anvise en alternativ politik.

Alfred Hansen (DR):

Jeg tror, der er et bredt ønske hos befolkningen om at få sikkerhed for, at der ingen finanspolitiske indgreb kommer i indeværende år. Jeg tror, det vil interessere lønmodtagerne, som nu har fået presset en overenskomstløsning ned over hovedet. Jeg tror, det vil interessere både producenter og forbrugere, hvordan de finanspolitiske vilkår bliver.

Derfor stillede jeg i mit første indlæg spørgsmålet, hvordan regeringen vil dække underskuddet på finansloven, som jo altså andrager en 16-17 mia kr. Vil man for det første udelukkende dække dette underskud gennem låntagning eller for det andet gennem momsforhøjelser og afgiftsbuketter? Da jeg ikke har fået svar på det, skal jeg stille spørgsmålet direkte til finansministeren, hvordan finansministeren har tænkt sig at dette underskud på finansloven skal dækkes ind. Kan vi forvente afgiftsbuketter og momsstigninger? I så tilfælde hvornår? Jeg tror, at det interesserer befolkningen.

Statsministeren talte om demokratiets krise, og jeg er helt enig med statsministeren i, at der er mange gode grunde til at interessere sig for demokratiets beståen. Men hvem undergraver demokratiet mest? Er det os, der ud fra et demokratisk sindelag vil værne om den frie forhandlingsret, ikke bare for LO og DA, men også for de offentligt ansatte? Eller er det den regering, som er så emsig efter at tilsidesætte den frie forhandlingsret, så dens tvangsindkomstpolitik kan blive cementeret?

Med regeringens indgreb har man ikke gavnligt demokratiet. Jeg tror ikke, at hverken lønmodtagerne eller arbejdsgiverne synes, der er noget demokratisk indhold i dette indgreb. Det er et decideret overgreb, regeringen har foretaget. Statsministeren får svært ved at sælge overenskomstindgrebet i demokratiets hellige navn, men jeg forstår godt statsministerens ønske om, at regeringens handling

dækkes ind under den påstand, at det var af hensyn til økonomien og demokratiet.

Statsministeren var endvidere utilfreds med, at der var partier, som allerede før første behandling tilkendegav, at de ville stemme imod eller eventuelt undlade at stemme. Jeg vil gerne spørge statsministeren, om der overhovedet er mulighed for at flytte så meget som et komma i den pakke, der er kommet. Jeg vil ikke kalde det en pakkeløsning, da det kun er på regeringens problemer, men i hvert fald ikke på landets problemer. Er der overhovedet mulighed for at flytte et komma? Jeg erindrer augustsamlingen 1977, hvor den nuværende arbejdsminister var politisk ordfører for socialdemokratiet. Da vi fik hele lovkomplekset lagt på bordet her i folketinget, fik vi at vide, at der var intet at ændre ved dette lovkompleks. Derfor er vi ærlig talt ikke særlig forvante med, at regeringen er villig til at gå ind på oppositionens ønsker og krav.

I går kunne man i Fyens Stiftstidende læse:

»De højtlønnede har størst glæde af, at dyrtidspengene omsættes til ferie, hvis de vel at mærke kun har 4 ugers ferie. De to dyrtidsportioner, der skal finansiere den ekstra ferieuge, udgør nemlig 2.496 kr., og de, der har en ugeløn, der er mindre, får altså ikke alle dyrtidspengene igen. Regnskabet går så nogenlunde op ved en årsindtægt på omkring 130.000 kr.«

Nu har jeg tidligere i dag hørt arbejdsministerens bekræftelse på, at der er en forskel, at det ikke er alle, der får lige meget ud af denne ferieuge. Her må man altså konkludere, at alle, der ligger på en årsgage på under 130.000 kr., bliver sorteper, hvorimod de, der ligger over 130.000 kr., får betydelig mere ud af det.

Det andet aspekt i indgrebet er, at de, der i øjeblikket har mere end 4 ugers ferie, ikke får noget som helst ud af disse dyrtidsportioner. I Jyllands-Posten i dag kan man læse i en leder:

»Staten fratager disse andre retten til et par dyrtidsportioner, men staten vil ikke være med til at sikre dem compensation. Det er jo nok, at man går LOs ærinde.

Resultatet er bl. a., at lærerne skal til at forhandle med finansministeren om compensation, og at et ukendt antal privatansatte enten må affinde sig med forringede vilkår